

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑΣ

Εδώ και 3 μήνες, από 31 Οκτώβρη, οι εργάτες της Χαλυβουργίας βρίσκονται σε απεργία διαρκείας. Αντιστέκονται στα μέτρα που προσπάθησε να περάσει η εργοδοσία, για 5ωρη εργασία και αντίστοιχη μείωση των μισθών κατά 40%. Πολεμάνε όλοι μαζί, επίσης για να παρθούν πίσω οι εκδικητικές απολύσεις στις οποίες προχωράει συνεχώς η εργοδοσία, 65 το σύνολο μέχρι τώρα, μετά την απόρριψη των νέων μέτρων και την κήρυξη απεργίας. Ο αγώνας που δίνουν είναι αγώνας κομβικός για τη συνέχιση ή το σταμάτημα αντίστοιχων προσπαθειών, εκ μέρους των απανταχού εργοδοτών, καθώς είναι η πρώτη προσπάθεια ελαστικοποίησης της εργασίας σε βιομηχανία.

Στον αγώνα αυτό τα ΜΜΕ σιωπούν εκκωφαντικά, λάμπουν δια της απουσίας τους. Φυσικά δεν περιμέναμε τίποτα περισσότερο από τα όργανα προπαγάνδας του Κράτους. Η ΓΣΕΕ όμως, η οποία υποτίθεται ότι λειτουργεί από και για τους εργάτες, αλήθεια τι κάνει τόσο καιρό; Η ΓΣΕΕ και το ΕΚΑ, μη μπορώντας να κάνουν διαφορετικά, καθώς το τεράστιο κίνημα αλληλέγγυας σε όλη τη χώρα αλλά και πανευρωπαϊκά τους παρέκαμψε και τους ξεπέρασε ουσιαστικά, αναγκάστηκαν να προκηρύξουν απεργίες-πυροτεχνήματα, μια πανθηριασική και μια παναττική, για να κρατήσουν τα προσχήματα. Και οι δυο αυτές απεργίες δεν προπαγανδίστηκαν (πιστοποιώντας έτσι το ρόλο των επίσημων συνδικάτων) και φυσικά δεν ανταποκρίνονται στο μέγεθος του αγώνα των απεργών χαλυβουργών και στην επίθεση που συνιστούν τα νέα εργασιακά μέτρα, που τα αφεντικά με το σιγοντάρισμα των εργατοπατέρων θέλουν να εφαρμόσουν σε όλους τους εργαζομένους. Το υπουργείο Εργασίας συμβουλεύει: «να λήξει η απεργία για να μη μείνετε όλοι στο δρόμο». Από τέτοιου είδους «συμβουλές» μέχρι την ευθεία τρομοκράτηση και τούμπαλιν, ας μην έχουμε αυταπάτες, εκείνοι τη δουλειά τους, εμείς τη δικιά μας. Και ποια είναι η δικιά μας δουλειά;

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στον αγώνα των απεργών. Κινήσεις αλληλεγγύης οργανώνονται παντού, από συνδικαλιστικούς φορείς, λαϊκές συνελεύσεις, στέκια, συλλογικότητες και από ανένταχτο κόσμο, όσο μπορεί ο καθένας στηρίζει την απεργία. Και η αλληλεγγύη αυτή είναι μεγάλη ακριβώς γιατί ο αγώνας είναι πραγματικός, δεν είναι συνηκολόγηση με τα αφεντικά, είναι απεργία και είναι διαρκείας. Είναι ακριβώς αυτό που, δυστυχώς, δεν έγινε στις άλλες μονάδες της Χαλυβουργίας στο Βόλο, εκεί όπου αυτά τα μέτρα πέρασαν χωρίς καμία μάχη. Το μερίδιο ευθύνης που αναλογεί στον καθένα μας, αυτό να αναγνωρίσουμε και να σηκώσουμε.

Να μην ξεχάσουμε ότι πέρυσι τέτοιο καιρό οι Χαλυβουργοί είχαν ένα νεκρό συνάδελφο κι άλλους, λιγότερο ή περισσότερο, βαριά τραυματισμένους. Ένα ακόμα από τα γνωστά εργατικά «ατυχήματα», που είναι αποτέλεσμα της προσπάθειας των αφεντικών να αυξήσουν τα κέρδη τους, με το να αυξάνουν την εκμετάλλευση (περισσότερες ώρες εργασίας, χειρότερες συνθήκες) αδιαφορώντας ταυτόχρονα για μέτρα ασφαλείας. Να σταθούμε δίπλα σε ανθρώπους που δουλεύουν καθημερινά στη φωτιά και το μέταλλο, σε εργάτες που αντιστέκονται στις ορέξεις του αφεντικού, που πολεμούν για το δίκιο τους όπως τους αρμόζει, σαν εργάτες, σαν εκμεταλλευόμενοι. Το παράδειγμα τους να μεταφερθεί σε κάθε εργασιακό χώρο.

Γνωρίζουμε ότι ο αγώνας ενάντια στα αφεντικά είναι δύσκολος, αλλά ειδικά σε εποχές καπιταλιστικής κρίσης τα περιθώρια ειρήνης είναι μηδαμικά. Αυτός είναι ένας πόλεμος που πρέπει όλοι να πολεμήσουμε. Να οργανώσουμε τη γενική απεργία διαρκείας μέχρι την πλήρη αποδιοργάνωση αυτού του σάπιου μοντέλου παραγωγής. Να προετοιμάσουμε το έδαφος για την επανοικειοποίηση των μέσων παραγωγής. Να αυτοδιαχειριστούμε την παραγωγή, προς όφελος της κοινωνίας. Να ξεφορτωθούμε τα αφεντικά και το Κράτος. Για την εργατική χειραφέτηση και την κοινωνική αυτοδιεύθυνση. Για έναν κόσμο ελευθερίας, χωρίς αφεντικά και δούλους.

**ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ
ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ**

Ιανουάριος 2012